

Het Boek Daniël - Nummer Veertig

Paulus

Jeff Pippenger

2024-01-04

Daniël hoofdstuk één vertegenwoordigt, wanneer het over Daniël hoofdstuk vier wordt gelegd, de geschiedenis van de eerste en tweede engel, van 1798 tot 1844. In die geschiedenis werd het boek Daniël ontzegd, en het gedeelte dat werd ontzegd bestond uit de hoofdstukken zeven, acht en negen. „Regel op regel”: hoofdstukken één, vier en vervolgens zeven tot en met negen, illustreren de geschiedenis van de Milleritische beweging van de eerste engel.

In die geschiedenis (1798 tot 1844) werden de fundamentele waarheden van het adventisme gevestigd, en die waarheden werden uiteindelijk weergegeven op de pionierskaart van 1843. Het beeld van Nebukadnezar uit Daniël hoofdstuk twee staat op de kaart. De visioenen van Daniël zeven en acht staan op de kaart. „Het dagelijkse” van hoofdstuk acht wordt weergegeven, evenals de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig. De drie Weeën van de islam, zoals voorgesteld in Openbaring hoofdstuk negen, zijn daar aanwezig. God heeft herhaaldelijk vooraf gewaarschuwd dat die fundamentele waarheden zouden worden aangevallen.

“Laat hen die als Gods wachters op de muren van Sion staan, mannen zijn die de gevaren vóór het volk kunnen zien,—mannen die onderscheid kunnen maken tussen waarheid en dwaling, gerechtigheid en ongerechtigheid.

„De waarschuwing is gekomen: Er mag niets worden toegelaten dat het fundament van het geloof zal verstoren waarop wij hebben gebouwd sinds de boodschap kwam in 1842, 1843 en 1844. Ik was in deze boodschap, en sinds die tijd heb ik voor de wereld gestaan, trouw aan het licht dat God ons heeft gegeven. Het ligt niet in onze bedoeling onze voeten af te trekken van het platform waarop zij werden geplaatst, terwijl wij dag aan dag de Heere zochten met ernstig gebed, op zoek naar licht. Denkt u dat ik het licht dat God mij heeft gegeven, zou kunnen opgeven? Het moet zijn als de Rots der eeuwen. Het heeft mij geleid sinds het mij werd gegeven.” Review and Herald, 14 april 1903.

Het werk van de man met de vuilborstel, dat tot stand gebracht moet worden met de deelname van Gods volk van de laatste dagen, wordt ook uitgebeeld door Jesaja, wanneer hij het volk van de laatste dagen aanduidt en het werk dat het geroepen is te doen, want het was bestemd dat de fundamenten met dwaling begraven zouden worden voordat de laatste dagen aanbraken.

En die uit u voortkomen, zullen de aloude puinhopen herbouwen; gij zult de fundamenten van vele geslachten herstellen; en gij zult genoemd worden: De hersteller van de bres, De vernieuwer van paden om in te wonen. Jesaja 58:12.

De „oude puinhopen” verwijzen naar de leerstellige waarheden die verband houden met de twee verwoestende machten van het heidendom en het pausdom. Dat de twee verwoestende machten van het heidendom gevolgd worden door het pausdom, was het kader dat William Miller gebruikte

voor elke profetie die hij uiteenzette.

En zij zullen de oude puinhopen herbouwen, de verwoestingen van vroeger weder oprichten, en de verwoeste steden herstellen, de verwoestingen van vele geslachten. Jesaja 61:4.

De structuur van de profetie die als het raamwerk wordt voorgesteld, is de geschiedenis en onderlinge verhouding van die twee machten. „De paden om daarin te wonen” te herstellen, is het herstel van Millers raamwerk, dat in zijn droom werd voorgesteld door het werk van de man met de stofborstel. Jesaja gebruikte de geschiedenis van Ezra en van hen die uit Babylon terugkeerden en Jeruzalem herstelden als illustratie om het herstel van de vroegere verwoestingen aan te duiden.

Sinds de dagen van onze vaders zijn wij tot op deze dag in grote schuld geweest; en om onze ongerechtigheden zijn wij, onze koningen en onze priesters, overgegeven in de hand van de koningen der landen, aan het zwaard, aan de gevangenschap, aan de plundering en aan schaamte des aangezichts, zoals het heden is. En nu is ons voor een korte tijd genade bewezen van de HEERE, onze God, om ons een ontkomen overblijfsel te laten, en om ons een pin te geven in Zijn heilige plaats, opdat onze God onze ogen zou verlichten en ons een weinig herleving zou geven in onze slavernij. Want wij waren slaven; nochtans heeft onze God ons in onze slavernij niet verlaten, maar ons goedertierenheid bewezen voor de ogen van de koningen van Perzië, om ons herleving te geven, om het huis van onze God op te richten en zijn verwoestingen te herstellen, en om ons een muur te geven in Juda en in Jeruzalem. Ezra 9:7–9.

Ezra en degenen die Jeruzalem herstelden, vertegenwoordigen het „overblijfsel” dat de paden herstelt om daarin te wonen, en zij zijn het die het werk volbrengen in de context van het gebed van Leviticus zesentwintig, waarnaar Ezra verwijst: „vanaf de dagen onzer vaders zijn wij tot op deze dag in grote schuld geweest; en om onze ongerechtigheden zijn wij, onze koningen en onze priesters, overgegeven in de hand van de koningen der landen, aan het zwaard, aan de gevangenschap, aan de plundering en aan schaamte des aangezichts.” De „dag” waarnaar hij verwijst, is de „dag” waarop het „overblijfsel” van de laatste dagen de paden herstelt om daarin te wonen.

Ezra's overblijfsel zijn de twee getuigen die aan het einde van drie en een halve dag worden opgewekt en het gebed van Leviticus zesentwintig vervullen, zoals door Daniël in hoofdstuk negen wordt geïllustreerd. Toen Ezra en zijn medewerkers uit de ballingschap terugkeerden en Jeruzalem herbouwden, waren zij een voorafschaduwing van het werk van het herstellen van Millers juwelen, hetgeen het werk is van het herstellen van de fundamentele waarheden van Miller. Om deze reden is het begrijpen van het raamwerk van Millers werk van wezenlijk belang.

‘De apostelen bouwden op een vast fundament, namelijk de Rots der eeuwen. Tot dit fundament brachten zij de stenen die zij uit de wereld hadden uitgehouwen. Niet zonder belemmering arbeidden de bouwlieden. Hun werk werd buitengewoon moeilijk gemaakt door de tegenstand van de vijanden van Christus. Zij moesten strijden tegen de onverdraagzaamheid, het vooroordeel en de haat van hen die op een vals fundament bouwden. Velen die als bouwers van de gemeente werkten, konden worden vergeleken met de bouwers van de muur in Nehemia's dagen, van wie geschreven staat: “Die aan de muur bouwden, en die lasten droegen, met degenen die opladen, verrichtten ieder met de ene hand het werk, en

hielden met de andere hand een wapen vast.” Nehemia 4:17.’ Acts of the Apostles, 596.

In beide passages van Jesaja bestaat het werk erin de fundamenten en verwoestingen van vele geslachten weer op te richten. Jesaja duidt een geestelijk werk aan dat door het letterlijke werk werd uitgebeeld. De fundamenten moesten worden bewaakt, maar in plaats daarvan werden zij uiteindelijk geheel bedekt door een vals fundament van onechte juwelen. Degenen die Jesaja aanduidt, herstellen de fundamentele waarheden van de Millerieten, niet letterlijke bakstenen en stenen. Het symbool van die waarheden is Millers raamwerk van de twee verwoestende machten die het heiligdom en het heil gedurende „zeven tijden” vertraptten.

Dat werk van herstel wordt voorgesteld als het oprichten van „de fundamenten” en „verwoestingen van vele geslachten”, en stelt het profetische werk voor van het herstellen van de fundamentele waarheden door middel van de methodologie die profetische regel op profetische regel brengt, hier een weinig en daar een weinig. Het werk van het weder oprichten van de fundamenten en verwoestingen is het werk van het presenteren en verdedigen van de oorspronkelijke waarheden zoals voorgesteld op de pionierskaarten van 1843 en 1850, welke de twee tafelen van Habakuk hoofdstuk twee zijn. En het werk wordt volbracht met de methodologie van de late regen van „regel op regel”. Het is het werk van het terugkeren tot Jeremia’s oude paden in de strijd met hen die een vervalst fundament wensen te handhaven, zoals voorgesteld door de valse juwelen van Millers droom.

„De vijand tracht de gedachten van onze broeders en zusters af te leiden van het werk om een volk toe te rusten om in deze laatste dagen stand te houden. Zijn drogredenen zijn erop gericht de gedachten af te wenden van de gevaren en plichten van dit uur. Zij achten het licht, dat Christus uit de hemel kwam om aan Johannes te geven voor Zijn volk, als niets. Zij leren dat de taferelen die vlak vóór ons liggen niet belangrijk genoeg zijn om bijzondere aandacht te ontvangen. Zij stellen de waarheid van hemelse oorsprong buiten werking en beroven het volk van God van zijn vroegere ervaring, terwijl zij hun in de plaats daarvan een valse wetenschap geven.

„Zo zegt de HEERE: Gaat staan aan de wegen en ziet toe, en vraagt naar de oude paden, waar toch de goede weg is, en wandelt daarop.” Jeremia 6:16.

“Laat niemand trachten de grondslagen van ons geloof weg te rukken—de grondslagen die aan het begin van ons werk zijn gelegd door biddende studie van het Woord en door openbaring. Op deze grondslagen hebben wij de afgelopen vijftig jaar voortgebouwd. Mensen menen misschien dat zij een nieuwe weg hebben gevonden en dat zij een sterker fundament kunnen leggen dan hetgeen dat gelegd is. Maar dit is een grote misleiding. Niemand kan een ander fundament leggen dan dat wat gelegd is.

„In het verleden hebben velen zich gezet aan de opbouw van een nieuw geloof, aan de vestiging van nieuwe beginselen. Maar hoe lang hield hun bouwwerk stand? Het stortte spoedig in, want het was niet gegrondvest op de Rots.

“Moesten de eerste discipelen niet de uitspraken van mensen tegemoet treden? Moesten zij niet luisteren naar valse theorieën, en daarna, nadat zij alles gedaan hadden, standvastig blijven,

zeggende: ‘Want niemand kan een ander fundament leggen dan hetgeen gelegd is’? 1 Korintiërs 3:11.

„Zo moeten wij het begin van onze vrijmoedige zekerheid standvastig vasthouden tot het einde. Woorden van kracht zijn door God en door Christus tot dit volk gezonden, die hen punt voor punt uit de wereld brengen in het heldere licht van de tegenwoordige waarheid. Met lippen aangeraakt door heilig vuur hebben Gods dienstknechten de boodschap verkondigd. De goddelijke uitspraak heeft haar zegel gezet op de echtheid van de verkondigde waarheid.”
Testimonies, deel 8, 296, 297.

Het „werk om een volk voor te bereiden om in de laatste dagen stand te houden” is het werk dat verbonden is met de twee profetieën van Ezechiël in hoofdstuk zevenendertig. Een boodschap wordt gebracht door Jesaja’s stem in de woestijn, en de eerste boodschap van Ezechiël brengt hen die drieënhalve dag dood hebben gelegen op de straat van de stad Sodom en Egypte bijeen. Vervolgens erkennen zij dat zij zich in de vertoef tijd van Mattheüs’ gelijkenis van de tien maagden hebben bevonden. Daarna horen zij de oproep die aan Jeremia werd gegeven om het kostbare van het snode te scheiden, indien zij wensen terug te keren. Zij erkennen ook Daniëls gebed in hoofdstuk negen als tegenwoordige waarheid. Daarom, indien en wanneer zij ervoor kiezen terug te keren door de voorwaarden van het evangelie te aanvaarden en te volbrengen, ontvangen zij Ezechiëls tweede boodschap en gaan zij op hun voeten staan, een geweldig leger.

Het „werk van het voorbereiden van een volk om in de laatste dagen stand te houden” wordt volbracht door middel van de methode van de late regen van „regel op regel”. Dat werk omvat een werk van herstel van de Milleritische waarheden die worden voorgesteld op de pionierskaarten van 1843 en 1850. Die twee kaarten zijn de twee tafelen van Habakuk en zij moeten over elkaar heen worden gelegd (regel op regel), en daardoor vertegenwoordigen de twee kaarten de fundamentele waarheden die in de laatste dagen door de vuilborstelman hersteld moeten worden.

Wanneer zij samengebracht worden, regel op regel, wijzen zij de fout aan in de kaart van 1843, die vervolgens op de kaart van 1850 werd gecorrigeerd. Wanneer zij als één kaart worden beschouwd (regel op regel), vertegenwoordigen zij dan zowel de ervaring van Gods volk als de verborgen geschiedenis van de zeven donderslagen, want tezamen illustreren zij de eerste teleurstelling, de vertoef tijd, de Middernachtsroep, en 22 oktober 1844, en de grote teleurstelling.

Het is de eerste teleurstelling, de Middernachtsroep en de grote teleurstelling die de verborgen geschiedenis van de zeven donderslagen vormen. Het is de structuur van de waarheid, want de waarheid is daarop gegrond dat de eerste en laatste letter van het Hebreeuwse woord „waarheid” dezelfde zijn als de eerste en laatste teleurstelling van die geschiedenis. De middelste en dertiende letter is een symbool van opstand, zoals voorgesteld door hen die de boodschap van de Middernachtsroep verwerpen. Wanneer de twee kaarten samengebracht worden, leveren zij twee getuigen van de profetische waarheden van de Millerieten die door de man met de stofborstel hersteld moeten worden, maar zij wijzen ook op de ervaring die model staat voor de ervaring van de honderd vierenveertigduizend.

Degenen die geroepen waren om het vaandel te zijn (de honderd vierenveertigduizend), werden op 18 juli 2020 geconfronteerd met hun eerste teleurstelling, en vervolgens werd hun in juli 2023 een boodschap gebracht door een stem die roept in de woestijn. Die stem riep hen op terug te keren.

Op dit punt in de verborgen geschiedenis van de zeven donderslagen zal de opstand geopenbaard worden, want het volgende waymark is wanneer de man met de stofborstel de juwelen verzamelt en ze in het kistje werpt. Dan schitteren zij tienmaal helderder. Op dat moment werd Miller gewekt. Wanneer de maagden (Miller) ontwaken, is het te laat. Het herstel van de verwoestingen van vele geslachten is een werk waaraan de twee getuigen moeten deelnemen. Dat werk wordt nu uitgevoerd.

Het kader van de profetieën van William Miller, weergegeven door het visioen van de rivier de Ulai, van Daniël hoofdstuk zeven, acht en negen, bestond uit de twee verwoestende machten van het heidendom en het pausdom; en het kader voor Future for America is het heidendom (de draak), gevolgd door het pausdom (het beest) en het afvallige protestantisme (de valse profeet). De sleutel die beide kaders vaststelt, is de geschriften van de apostel Paulus. De apostel Paulus was de profetische stem die het oude Israël met het geestelijke Israël verbond. Vóór zijn bekering was Paulus' naam Saul, wat „uitverkoren” of „naar voren gebracht” betekent.

Paulus werd uitgekozen (geselecteerd) om de apostel voor de heidenen te zijn, en hij werd onder andere uitgekozen vanwege zijn begrip van het Oude Testament. Omdat hij het grootste deel van het Nieuwe Testament schreef, is er onder de auteurs van het Nieuwe Testament geen ander die het inzicht in het Oude Testament bezat zoals Paulus dat deed. Hij werd uitgekozen om het voortouw te nemen in het verkondigen van het evangelie aan de heidenen, maar hij werd ook uitgekozen om de relatie vast te stellen tussen de profetische geschiedenissen van het Oude Testament en de profetische geschiedenis die volgde op de tijdsperiode van het kruis. Zonder het getuigenis van Paulus zou het profetische begrip van de Millerieten, en dat van Future for America, niet bestaan. In juist de geschiedenis waarin het letterlijke Israël werd verstoten als Gods uitverkoren volk, werd Paulus uitgekozen om aan te wijzen dat het oude Israël, hoewel toen van God verstoten, het symbool was van de profetische geschiedenis van het geestelijke Israël. De noodzakelijke profetische regels voor de bewegingen van de eerste en de derde engel zijn hoofdzakelijk gebaseerd op de geschriften van de apostel Paulus.

Om deze reden zullen wij enkele van de profetische beginselen beschouwen die door Paulus worden aangeduid en die van invloed waren op de boodschap van de Millerieten, welke was geplaatst binnen het kader van twee verwoestende machten; en daarbij zullen wij tevens nagaan hoe die beginselen van invloed zijn op het kader van drie verwoestende machten.

Voorts, broeders, ik wil niet dat gij onwetend zijt, dat onze vaderen allen onder de wolk waren en allen door de zee zijn gegaan; en allen in de wolk en in de zee tot Mozes gedoopt werden; en allen hetzelfde geestelijke voedsel aten; en allen dezelfde geestelijke drank dronken; want zij dronken uit de geestelijke Rots die hen volgde; en die Rots was Christus. Maar in velen van hen had God geen welbehagen; want zij zijn neergeveld in de woestijn. En deze dingen zijn geschied ons tot voorbeelden, opdat wij geen lust tot kwade dingen zouden hebben, zoals ook zij begeerd hebben. Wordt ook geen afgodendienaars, zoals sommigen van hen, gelijk

geschreven staat: Het volk zette zich neer om te eten en te drinken, en zij stonden op om zich te vermaken. Laten wij ook geen hoererij bedrijven, zoals sommigen van hen bedreven hebben, en er op één dag drieëntwintigduizend vielen. Laten wij ook Christus niet verzoeken, zoals ook sommigen van hen Hem verzocht hebben en door de slangen omgekomen zijn. Mort ook niet, zoals ook sommigen van hen gemord hebben en omgebracht zijn door de verderver. Al deze dingen nu zijn hun overkomen tot voorbeelden, en zij zijn beschreven tot waarschuwing voor ons, over wie de einden der eeuwen gekomen zijn. 1 Korinthiërs 10:1–10.

In tien korte verzen maakt Paulus duidelijk dat de rite van de doop werd voorafgebeeld in de doortocht door de Rode Zee, dat de Rots die het oude Israël volgde een „geestelijke Rots” was, en dat deze Christus was. Hij maakt duidelijk dat het oude Israël het voorbeeld was voor hen die in de laatste dagen leven. Deze passage is een waarschuwing, en de passage vormt een twistpunt tussen hen die de waarheid handhaven en hen die de waarheid bestrijden. Adventistische theologen leren dat Paulus eenvoudig aangaf dat de geschiedenissen van het oude Israël zedelijke lessen illustreerden die begrepen moesten worden door hen die in de laatste dagen leven, maar zij houden vol dat Paulus niet aangaf dat de geschiedenissen van het letterlijke Israël in werkelijkheid herhaald zouden worden door het geestelijke Israël. Zuster White gebruikt deze passage dikwijls om precies te bevestigen wat Paulus bedoelde.

“Iedereen van de oude profeten sprak minder voor zijn eigen tijd dan voor de onze, zodat hun profeteren voor ons van kracht is. ‘En al deze dingen zijn hun overkomen tot voorbeelden; en zij zijn beschreven tot waarschuwing voor ons, over wie het einde der eeuwen gekomen is.’ 1 Korinthe 10:11. ‘Aan hen werd geopenbaard dat zij niet zichzelf, maar ons bedienden met die dingen welke u nu verkondigd zijn door hen die u het evangelie gepredikt hebben door de Heilige Geest, Die uit de hemel gezonden is; in welke dingen de engelen begerig zijn in te zien.’ 1 Petrus 1:12...”

„De Bijbel heeft zijn schatten opgehoopt en samengebonden voor dit laatste geslacht. Alle grote gebeurtenissen en plechtige handelingen uit de oudtestamentische geschiedenis zijn in deze laatste dagen in de gemeente herhaald en worden opnieuw herhaald.” Selected Messages, boek 3, 338, 339.

De „grote gebeurtenissen en plechtige handelingen uit de geschiedenis van het Oude Testament hebben zich herhaald en herhalen zich in de gemeente in deze laatste dagen,” zo vat Zuster White Paulus’ bedoeling in de verzen samen. In een poging Paulus’ aanwijzing te ondermijnen dat het oude Israël de geschiedenis van het letterlijke Israël symbolisch illustreerde, heeft Satan twee voornaamste aanvallen tegen dit profetische beginsel gelanceerd. De eerste, die ik reeds noemde, is de bewering dat Paulus eenvoudigweg aangaf dat die geschiedenissen morele lessen vertegenwoordigden. Die valse leer is een halve waarheid, en een halve waarheid is in het geheel geen waarheid. Het is waar dat de morele lessen die uit de geschiedenis van het oude Israël kunnen worden afgeleid, ten nutte zijn van hen die in de laatste dagen leven, maar wanneer dit wordt gebruikt om te ontkennen dat die geschiedenissen tevens een illustratie zijn van gebeurtenissen die herhaald zullen worden, wordt het een halve waarheid, die erop is gericht de waarheid te ontkennen.

„Een zegen of een vloek ligt nu vóór het volk van God—een zegen indien zij uit de wereld uitgaan en zich afzonderen, en wandelen op het pad van nederige gehoorzaamheid; en een vloek indien zij zich verenigen met de afgodendienaars, die de hoge aanspraken van de hemel met voeten treden. De zonden en ongerechtigheden van het opstandige Israël zijn opgetekend, en het tafereel wordt ons voor ogen gesteld als een waarschuwing dat, indien wij hun voorbeeld van overtreding navolgen en van God afwijken, wij even zeker zullen vallen als zij gevallen zijn. ‘Now all these things happened unto them for ensamples: and they are written for our admonition, upon whom the ends of the world are come.’” Testimonies, deel 1, 609.

De ene waarheid mag niet worden gebruikt om een andere waarheid te ontkennen, want wanneer dat gebeurt, wordt de waarheid van God tot een leugen gemaakt.

„Het ene woord van de Heiland mag niet gebruikt worden om het andere teniet te doen.” The Great Controversy, 371.

De leer dat de geschiedenis van het oude Israël uitsluitend morele lessen vertegenwoordigt, wordt door adventistische theologen dikwijls gebruikt om Gods profetische Woord te ondermijnen, en zij is een van de halve waarheden die zijn opgenomen in de schotel van fabels die is bereid om Gods volk te misleiden tot het aannemen van een leugen; en de leugen die zij aannemen, wordt in de geschriften van de apostel Paulus geïdentificeerd.

De andere voornaamste aanval op het beginsel dat de geschiedenis van het oude Israël de geschiedenis van het moderne Israël illustreert, werd door de Jezuïeten uitgedacht tijdens de geschiedenis van de Contrareformatie, en bestaat hierin dat men instemt met het idee dat de geschiedenis van het oude Israël wordt herhaald. De leugen van de Jezuïeten is dat de geschiedenis letterlijk wordt herhaald, niet geestelijk wordt herhaald. De leugen werd uitgevonden als middel om te verhinderen dat men zou begrijpen dat de paus van Rome de antichrist van de Bijbelse profetie is; want deze leer stemt in met de waarheid dat er in de laatste dagen een antichrist is, maar zij betoogt dat de antichrist wordt voorgesteld door een letterlijke macht, niet door een geestelijke macht. De hoer in Openbaring zeventien, die het opschrift mysterie Babylon op haar voorhoofd heeft geschreven, zou dan een hoer zijn die opkomt in het letterlijke land Babylon, dat heden ten dage Irak is.

„Zij die in hun begrip van het woord in verwarring raken, die nalaten de betekenis van de antichrist te zien, zullen zich stellig aan de zijde van de antichrist plaatsen.” Kress Collection, 105.

De paus is een letterlijke persoon, die een letterlijke macht vertegenwoordigt (de Katholieke Kerk), maar hij en zijn organisatie zijn profetisch aangeduid door het letterlijke Babylon, en kunnen alleen juist worden geïdentificeerd wanneer het onderwerp van de antichrist wordt uiteengezet als de geestelijke vervulling van een letterlijk voorbeeld. Paulus stelde vast dat het letterlijke Israël een afbeelding is van het geestelijke Israël, maar dit was geen nieuwe profetische waarheid die hij naar voren bracht, want zijn inzicht was in het algemeen gegrond op het Oude Testament, en daarin vindt zijn getuigenis zijn grondslag.

Zo zegt de HEERE, de Koning van Israël, en zijn Verlosser, de HEERE der heerscharen: Ik ben de Eerste, en Ik ben de Laatste; en buiten Mij is er geen God. En wie zal, gelijk Ik, roepen, en het verkondigen, en het voor Mij in orde stellen, sinds Ik het oude volk aangesteld heb? En laten zij hun de dingen die komen zullen en die geschieden zullen, te kennen geven. Vreest niet, en weest niet verschrikt; heb Ik het u niet van toen af doen horen en verkondigd? Gij zijt immers Mijn getuigen. Is er een God buiten Mij? Ja, er is geen andere Rots; Ik ken er geen. Jesaja 44:6–8.

Wij behoren getuigen van Christus te zijn, evenals Paulus, dat de Alfa en de Omega niet alleen het Israël van oudsher, maar al de oudtestamentische volken heeft aangesteld als symbolen om „de dingen die komen zullen” te tonen aan hen die in de laatste dagen leven. Paulus was een kenner van het Oude Testament, en hij werd verwekt om de profetische verbindingsschakel te zijn tussen de bedeling van het letterlijke en het geestelijke Israël. Het waren zijn geschriften die leiding gaven aan hen die de toename van kennis in de tijd van het einde in 1798, en ook in 1989, begrepen.

Het oude letterlijke Babylon, de oude kinderen van het oosten, het oude Egypte, het oude Griekenland en het oude Medo-Perzische rijk zijn symbolen van geestelijke machten aan het einde van de wereld. De oude symbolen zijn het letterlijke dat voorafgaat en vertegenwoordigen het geestelijke dat volgt. Paulus gaat zelfs zo ver dat hij verklaart dat die letterlijke Adam de geestelijke Adam symboliseerde (die Christus is).

Zo staat er ook geschreven: De eerste mens, Adam, werd tot een levende ziel; de laatste Adam werd tot een levendmakende geest. Maar niet het geestelijke is eerst, doch het natuurlijke, daarna het geestelijke. De eerste mens is uit de aarde, stoffelijk; de tweede mens is de Heere uit de hemel. Gelijk de stoffelijke is, zodanig zijn ook de stoffelijken; en gelijk de hemelse is, zodanig zijn ook de hemelsen. En gelijk wij het beeld van de stoffelijke gedragen hebben, zo zullen wij ook het beeld van de hemelse dragen. 1 Korinthe 15:45–49.

Er zijn enkele zeer diepgaande lessen die Paulus onderwijst aangaande de eerste en de laatste Adam, maar wij wijzen eenvoudig op het beginsel dat hij in deze passage zeer duidelijk uiteenzet, wanneer hij zegt: „niet het geestelijke was eerst, maar het natuurlijke; daarna het geestelijke.” Het letterlijke, dat Paulus hier als „natuurlijk” aanduidt, is eerst, en het geestelijke is laatst. Het letterlijke Israël was eerst, en natuurlijk, en het geestelijke Israël komt „daarna”.

Het letterlijke Babylon gaat aan het geestelijke Babylon vooraf. Het volgende belangrijke punt dat in Paulus’ geschriften wordt benadrukt, is het moment in de geschiedenis waarop de overgang van het letterlijke naar het geestelijke moet worden toegepast. Het is de tijdsperiode van het kruis waarin de profetische overgang van het letterlijke naar het geestelijke wordt aangeduid.

Want gij zijt allen kinderen van God door het geloof in Christus Jezus. Want zovelen van u als in Christus gedoopt zijn, hebben Christus aangedaan. Daarbij is noch Jood noch Griek, daar is noch slaaf noch vrije, daar is geen man en vrouw; want gij zijt allen één in Christus Jezus. En indien gij van Christus zijt, dan zijt gij Abrahams zaad en overeenkomstig de belofte erfgenamen. Galaten 3:26–29.

Het doet er niet toe wat uw geboorterecht ook moge zijn; indien en zodra u Christus aanneemt, wordt u het zaad van Abraham. U bent niet het letterlijke Israël; u bent het geestelijke Israël. De overgang van het letterlijke naar het geestelijke was het kruis. Paulus verdeelt de mensheid in twee klassen. Elke klasse heeft haar eigen verbond; beide zijn afstammelingen van Abraham. Elke klasse heeft een stad die haar familie en verbond vertegenwoordigt. Ieder is óf een zoon van de letterlijke Adam óf van de geestelijke Adam.

Want er staat geschreven dat Abraham twee zonen had, één bij een slavin en één bij een vrije vrouw. Maar hij die uit de slavin was, is naar het vlees geboren; doch hij die uit de vrije vrouw was, door de belofte. Deze dingen hebben een allegorische betekenis; want deze vrouwen zijn de twee verbonden: het ene van de berg Sinaï, dat tot slavernij baart, en dat is Hagar. Want dit Hagar is de berg Sinaï in Arabië en komt overeen met het huidige Jeruzalem, en het verkeert in slavernij met zijn kinderen. Maar het Jeruzalem dat boven is, is vrij, en dat is de moeder van ons allen. Want er staat geschreven: Verheug u, gij onvruchtbare die niet baart; breek uit en roep, gij die geen weeën hebt; want de eenzame heeft veel meer kinderen dan zij die een man heeft. Wij nu, broeders, zijn, evenals Izak, kinderen van de belofte. Maar zoals destijds hij die naar het vlees geboren was, hem vervolgde die naar de Geest geboren was, zo is het ook nu. Doch wat zegt de Schrift? Werp de slavin uit en haar zoon; want de zoon van de slavin zal geenszins erven met de zoon van de vrije vrouw. Zo dan, broeders, zijn wij niet kinderen van de slavin, maar van de vrije. Galaten 4:22–30.

In de tijdsperiode van het kruis werden de oude letterlijke zaken symbolen van de moderne geestelijke. De apostel Paulus verduidelijkte deze wezenlijke profetische waarheden, die William Miller in staat stelden het raamwerk van twee verwoestende machten vast te stellen, waarop hij al zijn profetische conclusies baseerde. Hetzelfde werk dat door de apostel Paulus werd volbracht, is wat de drie verwoestende machten identificeert die het raamwerk vormen voor alle profetische conclusies van Future for America.

Het kader van Millers begrip van de toename van kennis, voorgesteld door het visioen van de rivier de Ulai in hoofdstuk zeven, acht en negen, was gebaseerd op zijn ontdekking dat „het gedurige” in het boek Daniël het heidense Rome vertegenwoordigde. Die ontdekking deed hij in Paulus’ tweede brief aan de Thessalonicenzen. Dat begrip is de voornaamste waarheid die wordt aangeduid in verband met de profetische „leugen”, welke in de laatste dagen een krachtige dwaling over de Zevendedagsadventisten brengt.

In het volgende artikel zullen wij onze studie voortzetten van de vermeerdering van kennis die wordt voorgesteld door het visioen van de rivier de Ulai, door te onderzoeken wat Miller in de brief van Paulus herkende.

Hij die onder de oppervlakte ziet, die de harten van alle mensen doorgrondt, zegt van hen die groot licht hebben gehad: ‘Zij zijn niet bedroefd en ontzet vanwege hun zedelijke en geestelijke toestand.’ Ja, zij hebben hun eigen wegen gekozen, en hun ziel verlustigt zich in hun gruwelen. Ook Ik zal hun dwaasheden verkiezen, en zal hun vrezes over hen doen komen; omdat, toen Ik riep, niemand antwoordde; toen Ik sprak, hoorden zij niet; maar zij deden wat kwaad was in Mijn ogen, en verkozen datgene waaraan Ik geen behagen had.’ ‘God zal hun

zenden een krachtige dwaling, dat zij de leugen zouden geloven,' omdat zij 'de liefde der waarheid niet aangenomen hebben, opdat zij behouden zouden worden,' 'maar een welbehagen hebben gehad in de ongerechtigheid.' Jesaja 66:3, 4; 2 Thessalonicenzen 2:11, 10, 12.

„De hemelse Leraar vroeg: 'Welke sterkere misleiding kan het verstand verblinden dan de schijn dat u op het juiste fundament bouwt en dat God uw werken aanvaardt, terwijl u in werkelijkheid vele dingen verricht overeenkomstig werelds beleid en tegen Jehovah zondigt? O, het is een grote misleiding, een begoochelende waan, die bezitneemt van de gedachten wanneer mensen die eens de waarheid hebben gekend, de vorm van godsvrucht verwarren met haar geest en kracht; wanneer zij menen dat zij rijk zijn en verrijkt met goederen en aan niets gebrek hebben, terwijl zij in werkelijkheid aan alles gebrek hebben.'” Testimonies, deel 8, 249, 250.